

Somogyi Károlyné felvétele

UTAZÁS CSILLEBÉRCRE. Vége az iskolaévnnek. Sok tanulás és a vizsga után beépülnek az úttörőtáborok, gyermeküdülok. Szegedről tegnap reggel utazott el a szakszervezeti üdültetésben részesülő tanulók első csoportja a csillebéri nagytáborba. Képzünk: jó hangulatban, vidáman indulnak a gyerekek

Gyors aratás ígérkezik

Teljes a készütség — Termés, raktározás

Normális évjáratokhoz képest csaknem három hónapra való csapadékkal hullott kevesebb ösztöl mostanáig. A talajok jó vízháztartását — ahogy ezt a szakemberek nevezik — csak kifogástalan munkával, ápolással lehetett rendben tartani, s ez a gazdaságok többségében nem hiányzik. Talán már nem korai elmondani, hogy a tsz-ek, állami gazdaságok ezt a vizsgát is sikerrel teszik most le. Országos és Csongrád megyei tapasztalatok eddig egyaránt azt mutatják, hogy az időjárás gonoszkodása ellenére sem lesz kevesebb az idei gabonatermés az utóbbi öt éves átlagnál. Még ilyen aszályos körülmények között is lehet hazai termésből biztosítani az ország kenyerét. Sípós János, a Csongrád megyei Gabonafelvásárló és Feldolgozó Vállalat igazgatóhelyettese, valamint Kálmán József, a vállalat felvásárlási osztályvezetője mondták el, hogy az egyébként elkerülhetetlennek látszó veszteségeket nagymértékben csökkenteni egyrészt az a körülmény, hogy az idén nem kellett belvízkárok miatt az alacsony fekvő területeken kiszántani a vetések jó részét. Másrészt pedig az, hogy mintegy 10—12 ezer holddal több búzát vetettek el az ősszel a Csongrád megyei gazdaságok, mint a korábbi években. Csupán a rozsvetés területe csökkent valamelyest a homokon. Akkor, ha a hűvösebb, párás időjárás még legalább egy-két hétig eltart — nem szorul meg a szem a kalászbán —, közepes termést takaríthatunk be ezen a nyáron. A vállalat ennek megfelelően készült fel. Több mint 8 ezer vagon kenyérgabona felvásárlására számít.

A raktározási gondok most is visszatértek, jóllehet, a tavalyi aratás óta újabb 1300 vagon gabona tárolására alkalmas ideiglenes raktártér épült. Csak hogy most igen nagy, mint 3900 vagon az átmenő gabonakészlet. A raktározást az is nehezíti, hogy jó tíz nappal korábban kezdődik megyénkben is az általános aratás. Az első nagyobb szállítmányokat a megye északi részében levő gazdaságokból a jövő hét végére várják.

Minden jel arra mutat eddig: gyors lesz az idei aratás. Kevés a szalma, mentesek a gyomoktól a területek, dől a búza sincs, s így aztán sebesen haladhatnak majd a kombájnok. Arról nem is szólva, hogy a kombájnok száma is lényegesen több a tavalyinál. A korábbi években jól bevált a tarlóról történő felvásárlás. Az idén is mintegy 4300 vagon búzát egyenesen a tarlóról kívánják elszállítani az állami raktárakba. Akkor, ha a gabonában levő szemét meghaladja a 0,75 százalékot, mázsánként 1 forint 50 fillér tisztítási költséget számítanak fel. Sok tsz-től azonban már tavaly sem kellett egy fillért sem levonni tisztításért. Ezt szeretnék most is. Az a jó — mondotta Sípós János —, ha a tsz-ek a tisztítás esetleges költségeit már most felajánlják célpremiúmként, saját dolgozóik részére. Így biztos, hogy tiszta lesz az átadott termés. A vállalatnak is jó ez, mert munkaerőhiánnyal küzd, s a tisztításnál felszabaduló erőket más munkával foglalkoztathatja.

A közeli napokban minden gazdaságot felkeresnek a felvásárlók, s ez alkalommal

már a szállítás ütemét, módját is megbeszéljük. Arra az eshetőségre is felkészültek, ha netán esős lenne az aratás, és szarítani kellene. A forró levegős szárítóbereendezéseket két szovjet géppel gyarapították, melyek naponként összesen 24 vagon búzát hozhatnak raktározható állapotba. Az állami kereskedelem szakemberei arra kéri a gazdaságokat: ne hamaradják el a kezdést, mert a nyers gabonáért száritási költségeket kénytelenek felszámolni. Csak akkor lássanak munkához, amikor a termés valóban megért, s alkalmas a raktározásra.

Cs. J.

Diploma előtt — bizonytalanságban

Státusszerző verseny

A szorongásnak nincs mérceje. Nem szerkesztették meg meg azt a skálát, amely megmutatná a kétségek között eltöltött napok ellenértékét, „lereagálná” a mi lesz velem?—kérdésre való bizakodóbb-nekikeseredettebb válaszkeresését.

A szorongásnak nincs mérceje, csak kétségek között eltöltött napok, hetek vannak: az örökös levélküldés, az örökös levélvárás, a szakadatlan próbálkozások napjai, hetei...

Mert ezt csinálják mostanában — akikről szó lesz — a most diplomázó egyetemisták, főiskolások. Levelet küldenek, levelet várnak, címet kutatnak, próbálkoznak. Állást keresnek. „Ha itt nem keltek, tán ott még jó lesznek!”-alapon.

indokolt: vagy családi viszonyaik parancsolják a Szegeden-maradást, vagy egy biztos — szóbeli — ígéret beváltására várnak, vagy pedig még mindig keresik az általuk is megpályázható helyeket.)

S hogy hány „szívesen látjuk” válasz érkezett a 87 „vegyenek fel” kérésre? A pályázat első menetének végső terminusáig 35. Negyvenhét jelentkező minden honnan — a bejegyezhető 3 hely mindegyikéről — elutasították, 5-nek pedig még csak válasz sem érkezett a levelére. Az első menet befejezése óta ugyan javult a helyzet, hiszen az elmúlt napokig 61 pályázat vált sikeressé, a 108-as létszámból azonban még jelenleg is 47-en a kétkedve reménykedők táborát szaporítják.

A JATE Bölcsészettudományi Karán még nagyobb ez a tábor. Itt 97 „pályázatképes” tanárjelöltből — a fentebbi okokhoz hasonló indokkal 77 pályázott, s közülük az első menet végén mindössze 20 mondhatta el: van már állásom. (Több mint harmincat elutasítottak, 21-en (!) pedig nem kaptak választ helykerő kopogtatásukra.) A legfrissebb adatok szerint e napokban 33 ötödéves bölcsészhallgató vár biztos státus. A végzősök összlétszámának egyharmadát...

Egyharmad, kétharmad

Tavaly kisebb volt a látma. Akkor még csak kevesekre kötelező próbaképpen ízeltették meg a végzősöket a munkába lépés új módszerét, a pályázati rendszert. Most viszont már minden frissdiplomásnak maga kell, hogy állás után nézzen! Egy új státusszerző verseny nagyon is nyilvános premier-jén vagyunk...

Hogy milyen ez a nyilvános premier? Izzalmokban bővelkedő, kétségeket szülő!

Folytassuk — mindjárt a statisztikákra hivatkozva — a jelenlegi állapot számszerű felvázolásával! A József Attila Tudományegyetem Természettudományi Karán az idén 108 hallgató pályázhat. (A 127-es létszámból 19-en biztos állással várt társadalmi ösztöndíjasok.) A 108-ból 87 adta be álláskereső papírját. (A 21 nem pályázó ugyan jókora csoportot képez, tartózkodásuk viszont túlnyomó többségükben —

A bizottságok mindent megtesznek

Ezek a tények. Kérdezem Németh Józsefet, a JATE KISZ-titkárát — ki a fenti statisztikákat is összeállította —, mit tudtak, és mit tudnak segíteni az állás után szaladóknak.

Elsőrolja: nagyon gondosan, nagyon lelkiismeretesen készítették el a kilépők jel-

lemzését, s e fontos kísérő papirokat el is juttatták minden megpályázott munkahelyre. Tapasztalataik szerint az egyetem adta jellemzéseket figyelembe is veszik a munkába állítók. A vártnál jobban, tényleg meghatározó érvként veszik figyelembe... Pályázati bizottságokat is szerveztek. Minden karon működik ilyen bizottság, s tagjai még időben tájékoztatták az érdekelt hallgatókat, s azóta is, ma is, rendszeresen foglalkoznak velük. Óriási munkát végeznek ezek a bizottságok! Még arra is van példa, hogy rejtve maradt — hagyott? — állásokat fedeznek fel.

És mégis! A TTK-n jelenleg a búcsúzóik egyharmada, a bölcsészkaron meg éppen a kétharmada van egyelőre állás nélkül...

Külön pályázatokat!

Létebizonytalanságban vannak a hallgatók — mondja Németh József, s igaza van. Aligha lehetne jobb szót találni a szóban forgó diploma előtt állók helyzetének jellemzésére. Várnak, próbálkoznak — nem egyszer már csak félremennyel, negydebizakodással — küldözgetik helykerő leveleiket.

Valami baj lehet az elosztás mechanizmusában!

Alighanem az a baj — mondja a JATE KISZ-titkára —, hogy most egyszerre pályázik az évek óta gyakorló pedagógus és az egyetemről most kikerülő frissdiplomás! Ez pedig azzal jár, hogy a már állásban levők — érthető okokból — könnyebben foglalják el a meghirdetett állásokat. (Hogy mást ne mondjunk: tapasztalatuk s idejük is több van az álláskeresőknél!) Egy ilyen közös versenyben ezért szinte mindig a „mieink” maradnak alul. Az kellene — s ezt nemcsak magánvéleményként, de sokszorosan támogatott, közös kerésként is mondhatom —, hogy választák szét a már állásban levők és a most startolók pályázatát! Az előbbi záruljon már le, mondjuk, decemberben, az utóbbi pedig kezdődjön meg, mondjuk, februárban. Így aztán arra is lenne idő, hogy a sikertelenül pályázók újra meg újra jelentkezzenek, de az időből mégse fussanak ki... Persze ez csak egy, az elképzelhető módosítások közül!

Mit mondjunk még a most bevezetett pályázati rendszer — túl sok örömet nem keltett — tapasztalatairól? Mondjuk azt, hogy a JATE harmadik karán, a jogi karon kisebb az izgalom, s nemcsak azért, mert ott még a pályázás elején tartanak, de azért is, mert őket — úgy tűnik — mindenféle hamarabb és szívesebben fogadják? Mondjuk azt, hogy a Szegedi Tanárképző Főiskola 251 végzős hallgatója közül egyelőre ugyan még 80-nak nincs helye, de ez a szám a jelek szerint még számottevően csökkenni fog?

Ezeket az érveket hiába hozzuk fel azoknak a főként tanárszakos egyetemi hallgatóknak, akik amellet, hogy államvizsgájukra készülnek, kénytelenek még újabb s újabb állások után futkosni!

A pályázati rendszeren módosítani, finomítani kellene!

Akác László

Miért Attila utca?

Szeged és a hun király

Természetesnek látszik, hogy az Attila utcának van valami köze a nagy hun királyhoz. Az alábbiakban kiderül, hogy ez a „valami” majdnem „semmi”.

A múlt században hatalmas nemzeti romantika sepiert végig az országon. Szinte nem volt magyar város, amelyik ne mondta volna magáénak Attilát.

A legelőkelőbb helyet a sorban Szeged foglalta el. A helyiek „holt” biztosan tudták, hogy Attila fő- és székvárosa itt állt. Még a főkirály sátrának körvonalát is kijelölték:

— Ott állott az a mai Széchenyi téren, körülbelül, ahol a városháza. Attila józan ember volt, mint mi, nyilván ő is azt a helyet találta jónak, amit mi is. Persze a sátor ajtaja jobban Felsőváros felé nézett, azaz pontosan keletre.

Ezt olyan vitathatatlan természetességgel mondták, hogy senki nem kételkedett benne.

A tudomány máig sem tudta eldönteni, hogy tulajdonképpen hol lehetett pontosan Attila legfőbb és legkedveltebb tartózkodási helye. Szeged csak az utolsó évszázadban is emelkedett vagy húsz métert, sok minden elfér hát a lábunk alatt és bizony semmiféle alapozás nem hozza felszínre.

A múlt századi Attila-hívőknek azonban ebben is szerencsésük volt. Amikor a Széchenyi tér 13. számú házat alapozták, előkerült egy nagyobb méretű vaslap, rajta valami sisakos alak.

Nyomban elterjedt a híre: Fontos Attila-émlék került elő. Lehet, hogy az ő eredeti képmása, lehet, hogy a sátor kapujának valami dísz.

Az óvatossabbak megfontoltságra intettek. Nem tették nekik az ábrázolt alak se. Nagyon nagy volt az orra, aztán római sisak volt a fején. Nem ilyennek képzeltek Attilát. De mindjárt kéznél volt a magyarázat, s ez száz százalékos igaz: Attila kinevezett római tábornok volt, ebben a minőségben ábrázolták.

Mint hogy közeledett a közgyűlés, minden régészeti vélemény nélkül elhatározták, hogy a ház mögött nyíló utcát Attila utcának nevezik, mert „nyilvánvaló, hogy az ásatási leletek szerint is Attila urunk itten lakozott”

— mondta a hivatalos indoklás. Volt nagy öröm és ünneplés.

Így jutott Szeged Attila utcához.

Pár hét múlva ugyan megérkezett a hivatalos vélemény Budapestről:

— A vaslap, valószínűleg kályhaellenző — nem több százévesnél, ábrázolata közönséges tömegmunka, valami római fejlet imitál, értéke az ócskavaséval egyenlő. Az Attila utca azóta is megvan, a híres emlék ugyancsak.

Az igazi csattanója persze ennek a történetnek az lenne, ha a modern tudományos módszerek végül is kiderítenék, hogy Attila palotaszátra igenis itt állott valahol a szegedi települési körzetben.

Dr. Magyarka Ferenc

A dél-jemeni küldöttség fogadása

Az Ahmed Asair földművelésügyi miniszter vezetésével hazánkban tartózkodó dél-jemeni küldöttséget pénteken fogadta Losonczi Pál, az Elnöki Tanács elnöke és Fehér Lajos, a Minisztertanács elnökhelyettese. A megbeszélések szíves, baráti légkörben zajlottak le.

A dél-jemeni vendégek a hართai Lenin termelőszövetkezetben tettek látogatást. (MTI)

SZOMBAT, 1968. JÚNIUS 15.

DEL-MAGYARORSZAG 3

Munkaértekezlet a Parlamentben

Pénteken a Parlament delegációs termében értekezletet tartottak a megyei képviselőcsoportok vezetői, az országgyűlés állandó bizottságainak elnökei és a parlament tsztszervezői.

Kállai Gyula, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, az országgyűlés elnöke a tanácskozáson értékelte az országgyűlés legutóbbi ülésének munkáját, majd ismertette azokat a témákat, amelyek várhatóan a legközelebbi ülés napirendjére kerülnek. A munkaértekezlet résztvevői ezután meg-

hallgatták Vályi Péter pénzügyminiszter tájékoztatóját az államháztartás 1967. évi költségvetésének teljesítéséről, valamint az idei gazdasági év és az új gazdasági mechanizmus bevezetésének eddigi eredményeiről.

A tanácskozás második részében vita következett, amelyen felszólalt Sándor József, Katona Sándor, Molnár Ernő, Gonda György, Inokai János, Bencsik István, Galló Ernő, Varga Jenő, Papp Lajos, Orbán László és Illés Dezső. Az értekezlet Kállai Gyula zárszavával ért véget. (MTI)